

[Charlotte Antonsen]

le flygtninge framelder sig danskundervisningen, fordi de er gået på orlov?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg ved ikke, om fru Charlotte Antonsens opmærksomhed slappedes et øjeblik, mens jeg svarede, for det, der er min pointe, når jeg taler om sikker grund under fødderne, er omfanget af orlovsansøgninger fra flygtninge – altså anerkendte flygtninge – og indvandrere. Uden at vi ved præcis, hvor stort problemet er, er der ikke grund til at begive os ind i ændring af de ordninger, der nu engang eksisterer, og som bør eksistere for alle uanset deres herkomst.

Men i dette, at vi godt vil klarlægge omfanget, ligger der jo en erkendelse af, at der måske er et problem. Det er dette lille »måske«, vi gerne vil have fjernet. Jeg mener, det er en fortrinlig arbejdsmetode i seriøs politik, at vi ikke skal sige måske, men at vi ved, hvorfor vi skal lave ændringer – hvis der eventuelt er behov for det.

Charlotte Antonsen (V):

Jamen dette her med, at man venter lidt, og så får man sikker grund under fødderne, er jeg ikke enig med ministeren i. Vi ved jo i øjeblikket, at vi skal til at lukke 17.000 ekstra flygtninge ind, og hvordan vil man sikre sig, at man kender omfanget? Det kender man jo først, når folk har meldt sig til orlov. Jeg står aldeles uforstående over for det.

Hvis regeringen er enig i, at det er u hensigtsmæssigt, at man melder sig fra undervisning i dansk, fordi man er gået på orlov, hvorfor i alverden ændrer man så ikke bare loven og laver det om til en aftalebestemt orlov mellem en arbejdsgiver på den ene side og en lønmodtager på den anden side? Så var vi ude over dette problem, og så var der ikke noget med, at flygtninge skulle stilles anderledes – for i Venstre ønsker vi heller ikke at lave særlovgivning for flygtninge.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kommer desværre til at foregribe besvarelsen af det næste spørgsmål, hvis jeg skal gå ind i en besvarelse af begrebet sikker grund, så jeg må bede om tilgivelse, hvis jeg nu kommer til at overskride grænserne imellem de to spørgsmål.

Når jeg bruger den terminologi, er det, fordi vi i forbindelse med besvarelsen af det spørgsmål, der er stillet af fru Charlotte Antonsen, har spurgt Dansk Flygtningehjælp, som jo står for integrationsprogrammerne, om de har kendskab til folk, der har søgt forældreorlov. Svaret derfra er, at det har man ikke; man har ikke kendskab til nogen, der har søgt forældreorlov.

Desuden har vi spurgt Socialministeriet, om man dér har nogle statistiske oplysninger, der kan give os denne sikre grund under fødderne. Svaret er, at det har man ikke, og det skyldes selvfølgelig, at man ikke i forbindelse med tildelelse af sociale ydelser efter bistandsloven foretager en registrering af, hvor folk er født, dvs. at man ikke har check på, om det er til en dansker, eller det er til en flygtning eller en indvandrer.

Socialministeriet har i den forbindelse også oplyst, at ministeriet på vores foranledning har foretaget telefoniske forespørgsler til en række kommuner for så blot at få en fornemmelse af, i hvor høj grad der er tale om, at indvandrere og flygtninge søger forældreorlov, men heller ikke på den måde har man kunnet få dét, som jeg efterlyser: sikker grund.

Det vil sige, at der altså kun kendes det ene tilfælde, som har været bragt frem, nemlig Birkerød Kommune, hvor det drejede sig om seks flygtningekvinder og fire indvandrerkvinder. Inden vi kaster os ud i noget med at justere regler, synes jeg, at vi skal vide mere end blot det eksempel fra Birkerød. Man må have mig undskyldt, når jeg fremturer med den påstand, at det er rimeligt nok, at lovgivere ikke blot har kendskab til en enkelt kommune, men til landet som helhed.

Formanden:

Jeg synes også, det er rimeligt, at man overholder taletiden – som en indskudt bemærkning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1077

6) Til *indenrigsministeren* af:

Charlotte Antonsen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange flygtninge og indvandrere der har fået bevilget orlov og derfor ikke følger danskundervisningen?«